

[Aksel Møller.]

met, pligtige til at forhandle. Hvorfor var de dog det?

Et hvilket som helst flertal, der kan opstå, skulle det forpligte os? Vi har vort selvstændige ansvar, og vi fandt, at respekten for dette ansvar krævede, at vi overlod det til det skabte flertal at finde udveje for, på hvilken måde og imod hvilke mål det ville arbejde.

Nu har den højtærede statsminister i dag forklaret, at en yderligere forøgelse af statens indtægter efter hans mening er påkrævet. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard skjulte forleden dag for os, hvorvidt han finder, at nye foranstaltninger er nødvendige. Han begrænsede sig til en bemærkning om, at ingen kan se, om det, der er gennemført, er tilstrækkeligt eller ej. Såre fornuftigt! Men hvis det er utilstrækkeligt, taler jo sandsynligheden i den politiske situation og alt, hvad der er sket i de sidste to måneder, for, at det må være socialdemokratiet og det radikale venstre, som må tage fat igen. Hvorpå beror egentlig det hede og brændende ønske om at få løst valutakrisen under den nuværende regerings ledelse også med bistand af venstre og det konservative folkeparti? Beror det ikke på, at et valutakrisebekæmpende forlig er et forlig, som lægger byrder på befolkningen? Jeg tror det. Det er derfor, man fra radikal side er ængstelig ved at blive indrubriceret i et flertal sammen med socialdemokratiet, og det er derfor, den høje regering så ivrigt pålægger os de etiske krav, som den mener, at grundloven stiller til arbejdet herinde. Jeg synes ærlig talt, at dette synspunkt ikke behøver at være afgørende for den høje regering. Jeg har da ikke noget imod at sige, at jeg ikke tror, at nogen regering i den nuværende situation kunne klare valutakrisens vanskeligheder øjeblikkeligt, uden at der måtte pålægges befolkningen ofre. Det var også det, der blev givet udtryk for den dag, da vi under afstemningerne om valutaforligets buket afholdt os fra at stemme imod forbrugsafgifterne o. s. v. Det er da

ligetil. Det er imidlertid heller ikke det, der er afgørende for os. Det afgørende for os er, at vi ikke kan blive enige med regeringen om, på hvilken måde man fremtidig bedst hindrer en valutakrise. Vi kan ikke blive enige med regeringen derom, fordi vi ikke ser andet og ikke hører andet, når den tager ordet, eller når den handler, end at den bygger stædigt på, at det, den har gjort, er rigtigt. Jeg vil gerne overfor den høje regering sige, at de fejl, som den begik i 1950, da den sidst havde magten, har den også begået fra efteråret 1953, og derfor har vi ikke noget som helst ønske om eller nogen som helst trang til at bidrage til, at den skal komme til at gøre det samme i 1955 eller 1956 — hvor lang frist valutaudviklingen nu måtte give.

Den politiske diskussion, vi har ført i de sidste femten dage omkring den højtærede statsministers åbningstale, bør have sin afslutning, og arbejdet må komme i gang. Jeg har til den høje regering for mit partis vedkommende sagt, at vi er rede til at forhandle med regeringen om de lovforslag, den fremsætter, men vi har ingen tillid til dens evner på valutapolitikens område, og derfor må den i denne sag nøjes med den makker, den allerede har skaffet sig.

Bertel Dahlgaard: Jeg vil gerne takke for den besvarelse den højtærede statsminister gav af forskellige spørgsmål, jeg havde stillet. Må jeg sige til statsministeren, at jeg ikke tror på, at statsministerens karakteristik af arbejdsmarkedskommissionens arbejde er udtømmende. Jeg tror, at man ganske åbent skal erkende, at organisationsmæssig træghed og traditionsbunden ensidighed lammer kommissionens arbejde. Om også visse prestigehensyn påvirker arbejdskommissionens arbejdstempo, skal jeg ikke kunne sige med bestemthed, men jeg vil fremhæve, at jeg her i tinget vil bidrage til, at der i den kommende tid bliver skabt klarhed over arbejdsmarkedskommissionens arbejde og mulighederne for fremtidige resultater. Disse spørgsmål er for vigtige til,